JULIANE KOKOTT
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2018. november 21.[1]

C-558/17. P. sz. ügy

OZ
kontra

Európai Beruházási Bank (EBB)

„Fellebbezés – Közszolgálat – Az EBB személyi állománya – Szexuális zaklatás – Panasz – A »Dignity at work« program keretében folytatott vizsgálat – A panasz elutasítása – Az EBB elnökének panaszt elutasító határozatának megsemmisítése iránti kérelem – Az EBB magatartása által okozott kár megtérítése iránti kérelem”

I. Bevezetés

1. Az Európai Unió intézményeinek, szerveinek és hivatalainak meg kell védelmezniük a személyi állományukat a munkahelyi megfélemlítés és zaklatás minden formájával szemben. Ennek érdekében az Európai Beruházási Bank (a továbbiakban: EBB) elfogadta a „munkahelyi méltóságról szóló szabályzat” című belső szabályzatot.

2. A jelen esetben a fellebbező e szabályzat alapján „panaszt” nyújtott be az EBB-hez szexuális zaklatás miatt, amelynek állítása szerint a felettese részéről 2011-től volt kitéve mindaddig, míg feladatkört nem váltott 2012 folyamán. A fellebbező szerint a panasza nyomán megindult belső vizsgálati eljárás több hibában szenvedett, amelyek végső soron a panasza elutasításához vezettek.

3. Eljárási jogainak megsértésén kívül a fellebbező többek között azt állítja, hogy jogellenes volt az, hogy a magánéletével kapcsolatos bizonyítékokat figyelembe vettek kizárólag abból a célból, hogy megkérdőjelezzék a szavahihetőségét.

4. A zaklatás bizonyításának nehézsége magából e magatartásforma jellegéből és működési módjából következik. Ekképpen a vizsgálati eljárás végén hozott közigazgatási határozat, amely a zaklatással kapcsolatos állítások valóságtartalmát hivatott megállapítani, legalább valamilyen mértékben mindig az érintett személyek magánéletének egyes aspektusaira vonatkozó véleményeken vagy értékeléseken fog alapulni. Ilyen körülmények között a határozathozatali eljárást keretbe foglaló eljárási szabályok tiszteletben tartása különös jelentőséggel bír.

1 Eredeti nyelv: francia.

5. A jelen fellebbezés lehetőséget ad a Bíróságnak, hogy első alkalommal tanulmányozza azt a kérdést, hogy milyen eljárási követelményeknek kell megfelelnie a zaklatás miatt folyó igazgatási vizsgálati eljárásnak. A jelen ügy következésképpen a Közszolgálati Törvényszék és a Törvényszék azon állandó ítélkezési gyakorlatának megalapozottságával kapcsolatban vet fel kérdést, amelynek értelmében a zaklatás miatti panasz keretében a zaklatással vádolt személynek biztosítandó eljárási jogok eltérnek a zaklatás állítólagos áldozatát megillető, korlátozottabb eljárási jogoktól.[2]

II. Jogi háttér

A. Az Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata

6. Az Európai Unió tisztviselői személyzeti szabályzatának és az Európai Unió egyéb alkalmazottaira vonatkozó alkalmazási feltételeknek a módosításáról szóló, 2013. október 22-i 1023/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanácsi rendelettel módosított Európai Unió tisztviselőinek személyzeti szabályzata (a továbbiakban: személyzeti szabályzat)[3] 24. cikkének első bekezdése ekképpen rendelkezik:

„Az Unió segítséget nyújt minden tisztviselőnek, különösen olyan személy elleni eljárásban, aki a tisztviselő vagy családtagjai sérelmére, a tisztviselő beosztása vagy feladatainak ellátása miatt fenyegetést, becsületsértést, rágalmazást, illetve bármely személy vagy vagyon elleni támadást követett el.”

B. Az EBB személyi állományra vonatkozó előírásai

7. Az EBB-nek az Igazgatótanácsa által 1960. április 20-án elfogadott személyi állományra vonatkozó előírásainak az EBB Igazgatótanácsa által 2013. június 4-én elfogadott és 2013. július 1-jén hatályba lépett határozatából eredő változata a 41. cikkében a következőket írja elő:

„A Bank és a személyi állománya közötti egyedi jogvitákra az Európai Unió Bírósága rendelkezik hatáskörrel. A személyi állomány tagjai a Bank nekik sérelmet okozó intézkedésével szemben három hónapon belül indíthatnak eljárást.

A […] Bíróság […] előtt indított kereset mellett, ennek benyújtását megelőzően, valamennyi jogvita esetében – a 38. cikkben szabályozott intézkedésekre vonatkozó jogviták kivételével – egyeztetési eljárást kell lefolytatni a Bank egyeztető bizottsága előtt.

Az egyeztetés iránti kérelmet a tények bekövetkezésétől vagy a jogvita tárgyát képező intézkedés közlésétől [számított] három hónapon belül kell benyújtani. […]”

2 Lásd különösen: a Közszolgálati Törvényszék 2012. május 16-i Skareby kontra Bizottság ítélete (F-42/10, EU:F:2012:64, 46–48. pont); 2013. október 23-i BQ kontra Számvevőszék ítélete (F-39/12, EU:F:2013:158, 72. pont); 2015. december 16-i De Loecker kontra SEAE ítélete (F-34/15, EU:F:2015:153, 43. pont); a Törvényszék 2015. szeptember 23-i Cerafogli kontra EKB ítélete (T-114/13 P, EU:T:2015:678, 40. pont).

3 HL 2013. L 287., 15. o.

C. Az EBB munkahelyi méltóságról szóló szabályzata

8. Az EBB munkahelyi méltóságról szóló szabályzata (a továbbiakban: „munkahelyi méltóságról szóló szabályzat”), amelyet az EBB 2003. november 18-án fogadott el,[4] ekképpen rendelkezik:

„Vizsgálati eljárás

[…]

A vizsgálati eljárás az alábbi rendelkezéseket foglalja magában:

[…]

– három független személyből álló vizsgálóbizottságot kell létrehozni […]

– a vizsgálóbizottság meghallgatásokat tart annak érdekében, hogy külön meghallgassa a feleket, kihallgassa a tanúkat és bármely más, általa kihallgatni kívánt személyt,

– mindkét fél jogosult a vizsgálóbizottság általi meghallgatásra,

– a felek jogosultak arra, hogy képviseljék vagy támogassák őket,

– a meghallgatásokat és a vizsgálóbizottság tanácskozását követően a vizsgálóbizottság javaslatot terjeszt az elnök elé,

– az elnök határoz a meghozandó intézkedésekről.

A vizsgálóbizottság feladatai és összetétele

A vizsgálóbizottságnak az a feladata, hogy olyan keretet nyújtson, amely biztosítja egy vagy több esemény objektív és független kivizsgálását és döntéshozatalra az elnök elé terjesztendő ajánlás megfogalmazását.

[…]

Az eljárás

[…]

2. A személyzeti igazgatóság főigazgatója a személyi állomány képviselőivel egyetértésben javaslatot tesz az elnöknek a vizsgálóbizottság összetételére, és legkésőbb a panasz beérkezését követő 30 naptári napon belüli határidőt tűz a vizsgálat megindítására.

3. A személyzeti igazgatóság főigazgatója azonnal visszaigazolja az érintett alkalmazott feljegyzésének kézhezvételét, megerősítve a vizsgálati eljárás megindítását […]

4. A panaszos beadványának átvételekor a személyzeti igazgatóság főigazgatója köteles

[…]

4 Hacsak nem tévedek, az EBB által a Bíróság Hivatalának kérésére francia nyelven benyújtott e dokumentumot nem tették közzé, és csupán az intézményen belül érhető el.

d) jelezni, hogy a vizsgálat a panasznak a személyzeti igazgatóság főigazgatójához való hivatalos benyújtását követő 30 naptári napon belül megindul és mindkét felet tájékoztatni fogják az egyéni meghallgatás helyéről és időpontjáról, a képviselethez vagy támogatáshoz való jogukról és a vizsgálóbizottság összetételéről.

[…]

A meghallgatás

A meghallgatás célja az események pontos megállapítása és tények összegyűjtése az indokolással ellátott ajánlás elkészítéséhez. A feleknek nincs joga a szembesítéshez, mivel meghallgatásukra külön kerül sor. Amennyiben ez nem feltétlenül szükséges, a felek nem kötelesek számukra kellemetlen vagy zavaró részleteket megismételni. A vizsgálatban és a meghallgatáson résztvevő minden személyt emlékeztetni kell titoktartási kötelezettségére.

[…]A vizsgálóbizottságnak lehetősége van az általa megfelelőnek ítélt módon eljárni. Általánosságban a meghallgatás egy sor különálló megbeszélés formájában történik, melyek sorrendje a következő:

– mindenekelőtt a panaszos

– a panaszos által esetlegesen említett tanúk

– a feltételezett zaklató

– a feltételezett zaklató által esetlegesen említett tanúk

– amennyiben a vizsgálóbizottság szükségesnek tartja, mindkét felet ismételten, külön meg lehet hallgatni.

Amennyiben ez szükséges, a vizsgálóbizottság ismételten meghallgathatja az érintett személyeket és adott esetben beidézheti a személyi állomány más tagjait vagy felvilágosítást, illetve iratokról másolatot kérhet, ha ezt testületileg indokoltnak és hasznosnak véli. Kétség esetén a végső döntést az elnök hozza meg az iratokhoz vagy adatokhoz való hozzáféréssel, valamint más vizsgálati módszerek alkalmazásával kapcsolatos kérdésekben, adott esetben az adatvédelmi megbízottal folytatott konzultációt követően. A vizsgálóbizottság tájékoztatja a panaszost a további vizsgálati cselekményekről.

A vizsgálat eredménye

Az összes fél meghallgatását és minden egyéb esetleg szükséges vizsgálat elvégzését követően a vizsgálóbizottságnak készen kell állnia az ügy megvitatására és indoklással ellátott ajánlás megtételére. A vizsgálóbizottság nem rendelkezik döntéshozatali jogkörrel.

A vizsgálóbizottság különféle ajánlásokat fogalmazhat meg, melyek arra irányulnak, hogy:

– az eljárás megszűnjön, mivel a felek tisztázták a helyzetet, és olyan megoldást találtak a jövőre nézve, amely mind a két fél számára elfogadható;

– az ügy nem megfélemlítési vagy zaklatási esetnek, hanem munkahelyi konfliktusnak minősüljön, amely alaposabb vizsgálatot vagy felülvizsgálatot igényel;

– a panasz elutasításra kerüljön;

– amennyiben a vizsgálóbizottság megbizonyosodik arról, hogy a panasz alaptalan és rosszindulatú volt, meg kell hozni a szükséges intézkedéseket;

– a feltételezett zaklatóval szemben fegyelmi eljárás induljon.

A vizsgálóbizottság az írásbeli ajánlását a vizsgálat befejezését követő öt napon belül elkészíti, és az elnök részére határozathozatalra megküldi.

Az elnök határozata […]

Legkésőbb a vizsgálóbizottság ajánlásának az elnök részére történő továbbítását követő öt munkanapon belül mindkét felet írásban tájékoztatni kell az elnök indokolással ellátott határozatáról. A vizsgálóbizottság ajánlását csatolni kell e határozathoz. Amennyiben távollét vagy akadályoztatás miatt az elnök nem tud határozatot hozni, a határozathozatali jogkört delegálni kell."

III. A jogvita előzményei és a Törvényszék előtti eljárás

9. 2008. december 1-jén a fellebbező, OZ, az EBB alkalmazásába került, ahol 2009 vége óta egy olyan igazgatóságon dolgozott, amelyen M. F. volt a személyi állomány koordinátora. 2012 szeptemberében a fellebbező beosztást váltott. 2014 januárjában a fellebbező jelezte az egységvezetőjének, hogy ez a beosztásváltás azzal volt összefüggésben, hogy 2011 óta úgy érezte, hogy szexuális zaklatást szenvedett el M. F. részéről.

10. 2015. május 20-án a fellebbező panaszt nyújtott be az EBB személyzeti igazgatóságának főigazgatójához, amelyben azt állította, hogy szexuális zaklatás áldozata M. F. részéről.

11. 2015. június 18-án a személyzeti igazgatóság főigazgatója tájékoztatta a fellebbezőt, hogy panasza nyomán hivatalos vizsgálati eljárás (a továbbiakban: vizsgálati eljárás) indult a munkahelyi méltóságról szóló belső szabályzat alapján.

12. 2015. június 26-án hivatalosan kinevezték a vizsgálóbizottságot, és értesítették a fellebbezőt, hogy a meghallgatásokra július 20-án fog sor kerülni.

13. 2015. szeptember 17-én a vizsgálóbizottság átadta jelentését az EBB elnökének (a továbbiakban: a vizsgálóbizottság jelentése).

14. A vizsgálóbizottság jelentésében a vizsgálatának eredményeit ekképpen ismertette: a fellebbező állításait nem lehetett megerősíteni, tekintettel arra, hogy nem voltak olyan tanúk, akik az állítólagos cselekményeknél jelen lettek voltak. Ellenben minden tanú egyetértett abban, hogy a fellebbező egészségi állapota aggodalomra ad okot. Azt állították, traumatikus szakításon ment keresztül korábbi élettársával, és ennek folyományaként sokat fogyott. A fellebbező állításuk szerint egyébiránt türelmetlen az előmenetelét illetően, és állítólagosan olyan manipulatív karaktere van, amely súlyos problémákat okozhat más emberek életében. Azt is állították, hogy bármely kritikát nehezen visel el. Végül a vizsgálóbizottság azt javasolta a fellebbezőnek, hogy tanulja meg, hogyan tud megfelelőbb csapatszellemmel rendelkezni, és tanúsítson pozitív hozzáállást.

15. 2015. október 16-án az EBB elnöke úgy határozott, hogy a vizsgálóbizottság ajánlásai alapján a fellebbező panaszát elutasítja (a továbbiakban: az EBB elnökének határozata), az említett határozathoz a vizsgálóbizottság jelentését csatolták.

16. Az EBB elnöke a határozathozatal után további felvilágosítást kért a vizsgálóbizottságtól fegyelmi eljárás esetleges megindítása érdekében, és a vizsgálóbizottság 2016. január 12-én benyújtotta végső észrevételeit. Ezt követően a fellebbező az EBB személyi állományra vonatkozó előírásainak 41. cikke alapján egyeztetés iránti kérelmet nyújtott be.

17. 2016. június 29-én az EBB elnöke az egyeztető bizottság 2016. április 22-i következtetései alapján megállapította az egyeztetési eljárás sikertelenségét.

18. 2016. július 22-én a fellebbező keresettel fordult a Törvényszékhez, többek között az EBB elnöke határozatának, valamint a vizsgálóbizottság jelentésének megsemmisítése érdekében, továbbá abból a célból, hogy az EBB-t a fellebbező által állítólagosan elszenvedett nem vagyoni kár megtérítése címén kötelezze 20 000 euró megfizetésére, valamint 977 euró (hozzáadottérték-adót tartalmazó) összeg és további 5850 euró előleg megfizetésére az említett kárt követően felmerült orvosi költségek megtérítése érdekében.

19. Elsőfokú keresete alátámasztása érdekében a fellebbező lényegében két jogalapra hivatkozott. Az első jogalap a vizsgálati eljárás szabályainak, továbbá a fellebbezőt az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt európai egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 6. cikke alapján megillető eljárási jogoknak, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 47. cikkének a megsértésén alapult, abból következően, hogy állítólagosan a vizsgálati eljárás több szakaszát nem tartották tiszteletben. A második jogalap az EJEE 8. cikkének, valamint a Charta 7. cikkének a megsértésén alapult, azon okból, hogy a vizsgálóbizottság jelentése és az EBB elnökének határozata állítólagosan a fellebbező magánéletével – többek között a mentális egészségével – kapcsolatos bizonyítékokat tartalmazott igazolásképpen, amelyek a vizsgálat tárgyát tekintve nem bírtak relevanciával. A fellebbező úgy vélte, hogy e jogsértések olyan jellegűek voltak, amelyek igazolják az EBB elnöke határozatának megsemmisítését, valamint az EBB szerződésen kívüli felelősségének megállapítását.

20. A Törvényszék 2017. július 13-i ítéletében (a továbbiakban: megtámadott ítélet),[5] először is teljes egészükben elutasította a fellebbező kártérítés iránti kérelmeit, mivel úgy ítélte meg, hogy a fellebbező által előadott egyetlen kifogás sem minősül az EBB-nek felróható jogsértésnek. Ezt követően, tekintve, hogy a fellebbező azt állította, hogy a megsemmisítés iránti kérelem alátámasztása érdekében hivatkozott jogsértések megegyeznek azokkal a magatartásokkal, amelyeket a kártérítés iránti kérelmek alátámasztása érdekében ró fel az EBB-nek, a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy a megsemmisítés iránti kérelmet is el kell utasítani.

IV. A Bíróság előtti eljárás és a felek kérelmei

21. 2017. szeptember 22-i beadványával a fellebbező benyújtotta a jelen fellebbezést a Törvényszék ítéletével szemben.

22. A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

– teljes egészében helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

– semmisítse meg az EBB elnökének a fellebbező által szexuális zaklatás miatt benyújtott panasznak az elutasításáról szóló, 2015. október 16-i határozatát és az EBB vizsgálóbizottságának 2015. szeptember 14-i jelentését (beleértve a jelentés lentebb részletesebben kifejtésre kerülő tisztázását is);

– kötelezze az EBB-t az őt ért kár miatt felmerült orvosi költségek megtérítésére, amely az alábbi összegekből áll: i. az eddigi költség 977 euró (beleértve a hozzáadottérték-adót) és ii. előlegként 5850 euró a jövőben felmerülő költségek fedezésére;

– kötelezze az EBB-t az őt ért nem vagyoni kár miatt 20 000 euró megfizetésére;

5 A Törvényszék 2017. július 13-i OZ kontra EBB ítélete (T-607/16, nem tették közzé, EU:T:2017:495).

– az EBB-t kötelezze a jelen eljárás keretében felmerült költségek megtérítésére, amelyek összege 35 100 euró (beleértve a hozzáadottérték-adót);

– az EBB-t kötelezze a jelen fellebbezési eljárás és a Törvényszék előtti eljárással kapcsolatos költségek megtérítésére;

– az ügyet utalja vissza az eljárás újbóli megnyitása érdekében az EBB munkahelyi méltóságról szóló szabályzata alapján; és/vagy az EBB elnökének új határozata érdekében.

23. Az EBB azt kéri, hogy a Bíróság,

– utasítsa el a fellebbezést;

– a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

24. A fellebbező és az EBB képviseltették magukat a 2018. szeptember 26-i tárgyaláson.

V. Jogi értékelés

25. A fellebbező három jogalapra hivatkozik a fellebbezése alátámasztása érdekében, amelyek először is a Charta 47. cikkének és az EJEE 6. cikkének a megsértésén, másodszor a Charta 7. cikkének és az EJEE 8. cikkének a megsértésén, harmadszor az igazságszolgáltatás megtagadásán alapulnak.

26. Az első jogalap lényegében a Törvényszék azon értékelésére vonatkozik, amelyet a vizsgálati eljárás lefolytatásával kapcsolatban végzett a munkahelyi méltóságról szóló szabályzat, illetve a fellebbezőt a Charta 47. cikke és az EJEE 6. cikke alapján megillető eljárási jogok fényében. E jogalap négy részből áll, amelyek a Törvényszék által állítólagosan elkövetett különböző hibákra irányulnak: a panaszost megillető eljárási jogok terjedelmének téves meghatározása, a vizsgálati eljárást szabályozó határidők megsértése következményeinek elmaradása, a vizsgálóbizottság összetétele megfelelőségének téves értékelése és a fellebbezőnek a panasza bizalmas kezelését megkérdőjelező érveinek az elutasítása.

27. A második és a harmadik jogalap arra vonatkozik, hogy a Törvényszék elutasította a fellebbező annak bizonyítására irányuló érveit, hogy többek között a Charta 7. cikke és az EJEE 8. cikke fényében a vizsgálóbizottság jelentésében szereplő több tényező, amelyek alapján az EBB elnöke a panaszt mint megalapozatlant elutasította, jogellenes.

A. Az elfogadhatóságról

28. Először is meg kell jegyezni, hogy az EBB elnökének 2015. október 16-i határozata elleni kereset, noha azt 2016. július 22-én nyújtották be, tehát több mint kilenc hónappal e határozat meghozatalát követően, nem volt elfogadhatatlan.[6] Kitűnik ugyanis az ítélkezési gyakorlatból, hogy a Törvényszék előtti kereset benyújtására az EBB személyi állományra vonatkozó előírásai 41. cikkének első bekezdésében előírt három hónapos határidő[7] megszakadt az ugyanezen szabályzat 41. cikkének

6 A Bíróság arra vonatkozó hatásköre kapcsán, hogy hivatalból vizsgálja a Törvényszék előtti kereset elfogadhatatlanságát, mégpedig először a fellebbezési eljárás szakaszában, lásd: a Bíróság 2009. április 23-i Sahlstedt és társai kontra Bizottság ítélete (C-362/06 P, EU:C:2009:243, 22. pont).

7 E határidőt a 2013. február 28-i Réexamen Arango Jaramillo és társai kontra EBB ítélet (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134) folytán illesztették be az EBB személyi állományra vonatkozó előírásaiba. A Törvényszék azonban úgy ítéli meg, hogy ez az új változat csupán akkor alkalmazandó, ha a személyi állomány tagját 2013 után vették fel, lásd különösen: 2018. október 4-i PD kontra EBB ítélet (T-615/16, nem tették közzé, EU:T:2018:642, 48. pont). Mindenesetre a 2013 előtti helyzetre vonatkozóan kitűnik a Bíróság fent idézett ítéletéből, hogy még az EBB valamely aktusa ellen három hónapon túl benyújtott keresetet sem lehet eleve észszerűtlen időben benyújtottnak tekinteni.

harmadik bekezdése alapján indított egyeztetési eljárás idejére.[8] Noha ez az eljárás nem kötelező, ennek igénybevétele nem sértheti az érintettnek azt a jogát, hogy az uniós bírósághoz forduljon.[9] Ez az oka annak, hogy úgy kell értékelni, hogy a kereset benyújtására nyitva álló határidő csupán az egyeztetési eljárás sikertelenségét megállapító végső határozat meghozatalának időpontjától, a jelen esetben 2016. június 29-től kezdődik.

29. Másodszor, az EBB két elfogadhatatlansági kifogásra hivatkozik a fellebbezéssel kapcsolatban. Először is azt állítja, hogy a fellebbezés a megtámadott ítélet egyetlen meghatározott pontjára sem utal, és másodszor, hogy lényegében arra szorítkozik, hogy megismétel az elsőfokú eljárásban benyújtott kérelemben már előadott érveket.

30. Az első elfogadhatatlansági kifogás kapcsán elegendő megállapítani, hogy e kifogás a tényeket tekintve hibás, mivel a fellebbezési kérelem valójában – lábjegyzetekben – utal a megtámadott ítélet meghatározott pontjaira. Egyébiránt és mindenesetre a Bíróság eljárási szabályzata 169. cikkének (2) bekezdése nem határoz meg arra vonatkozó formális kötelezettséget, hogy szám szerint hivatkozni kell a megtámadott ítélet pontjaira. Elegendő, hogy a fellebbezési kérelemben szereplő érvek lehetővé tegyék a Bíróság számára a Törvényszék azon érvelésének beazonosítását, amely téves jogalkalmazáson alapul, oly módon, hogy el tudja látni az adott területen őt megillető feladatkört, és elvégezhesse a jogszerűség vizsgálatát.[10]

31. A második elfogadhatatlansági kifogást illetően meg kell jegyezni, hogy a fellebbező által hivatkozott érvek többsége lényegében a Törvényszék jogi értékelésére vonatkozik. Márpedig kitűnik a Bíróság ítélkezési gyakorlatából, hogy amennyiben valamely fél az uniós jognak a Törvényszék által elfogadott értelmezését vagy alkalmazását kifogásolja, az elsőfokú eljárásban megvizsgált jogkérdések a fellebbezés keretében újból vita tárgyát képezhetik.[11]

32. Eltérő a helyzet azonban a fellebbező azzal kapcsolatos érvei vonatkozásában, hogy a Törvényszék elutasította a vizsgálóbizottság összetételére és a panasz bizalmas kezelésére vonatkozó kifogását (az első jogalap harmadik és negyedik része). E tekintetben a fellebbező azon ténybeli érvek ismétlésére szorítkozik, amelyeket már az elsőfokú eljárásban is előadott. Újra megismétli többek között azt a kritikáját, amely szerint a kinevezett személyek nem rendelkeztek az elvárt képesítésekkel, illetve nem voltak pártatlanok, ekképpen kétségbe kívánva vonni a tényeknek a Törvényszék általi értékelését, anélkül azonban, hogy ezzel kapcsolatban a tények elferdítésére hivatkozna. Ennélfogva ezen érveket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani az EUMSZ 256. cikk (1) bekezdésének második albekezdése, valamint a Bíróság alapokmányának 58. cikke alapján, amelynek értelmében a Bíróság által végzett jogszerűségi vizsgálat a fellebbezés keretében kizárólag jogkérdésre vonatkozhat.

8 Lásd ebben az értelemben Mengozzi főtanácsnok Réexamen Arango Jaramillo és társai kontra EBB ügyre vonatkozó állásfoglalását (C-334/12 RX-II, EU:C:2012:733, 51. pont), és a Törvényszék 2001. március 6-i Dunnett és társai kontra EBB ítéletét (T-192/99, EU:T:2001:72, 56. pont); valamint a Közszolgálati Törvényszék 2014. július 10-i CG kontra EBB ítéletét (F-95/11 és F-36/12, EU:F:2014:188, 80. pont).

9 Az EBB személyi állományra vonatkozó előírásainak 2013-as, a 2013. február 28-i Réexamen Arango Jaramillo és társai kontra EBB ítélet (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134) folytán történt felülvizsgálata előtt az egyeztetési eljárás igénybevétele nem volt kötelező.

10 Lásd ebben az értelemben: 2014. június 19-i Cartoon Network kontra OHIM végzés (C-670/13 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2024, 42–46. pont) és 2013. november 7-i Wam Industriale kontra Bizottság ítélet (C-560/12 P, nem tették közzé, EU:C:2013:726, 44. pont). Az eljárási szabályzat 169. cikke (2) bekezdésének ezen értelmezését egyébiránt alátámasztja a rendelkezésnek a franciától eltérő – például német, angol és lengyel – nyelvi változatok szerinti megszövegezése.

11 Lásd: 2006. október 26-i Koninklijke Coöperatie Cosun kontra Bizottság ítélet (C-68/05 P, EU:C:2006:674, 54. pont), és konkrétabban valamely igazgatási eljárás lefolytatásának értékelését illetően a Wunenburger kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványom (C-362/05 P, EU:C:2007:104, 77. pont), valamint az említett ügyben hozott 2007. június 7-i ítélet (C-362/05 P, EU:C:2007:322, 92. pont).

33. Harmadszor, ami a fellebbezőnek arra a kérelmére vonatkozik, hogy tisztítsák meg a vizsgálóbizottság jelentését a jogellenesnek ítélt tényezőktől, elegendő azt megállapítani, hogy a Törvényszék helyesen ítélte úgy a megtámadott ítélet 22. és 23. pontjában, hogy az uniós bíróságoknak nincs hatáskörük arra, hogy az uniós intézményekkel szemben meghagyással éljenek.[12] Ezenfelül a fellebbező nem támadta az ítélet ezen részét a fellebbezési kérelmében. Ennélfogva e kérelmet mint elfogadhatatlant eleve el kell utasítani.

34. Hasonlóképpen, még ha a Törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezése, valamint adott esetben az EBB elnöke határozatának megsemmisítése minden bizonnyal esetleges új vizsgálati eljárás megindításához is vezethet az EBB-n belül, mindazonáltal nem a Bíróságnak kell elrendelnie annak újbóli megindítását, tekintettel arra, hogy az adminisztrációnak kell elfogadnia azokat az intézkedéseket, amelyek a Bíróság valamely ítéletének végrehajtásával járnak.[13] Ebből következően a fellebbezés utolsó kérelme szintén elfogadhatatlan.

B. Az ügy érdeméről

35. A fellebbező a Törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezését kéri a Bíróságtól, továbbá az EBB elnöke határozatának megsemmisítését és az EBB szerződésen kívüli felelősségének megállapítását.

36. Ekképpen először is meg kell vizsgálni, hogy a Törvényszéknek felrótt hibák olyan jellegűek-e, amelyek igazolják a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését (1. és 2. pont). Igenlő válasz esetén másodszor azt a kérdést kell feltenni, hogy az ügyben a per állása lehetővé teszi-e az ügy érdemben való eldöntését, és hogy az EBB-nek felrótt hibák adott esetben igazolják-e az EBB elnöke határozatának megsemmisítését, valamint ez utóbbi intézmény szerződésen kívüli felelősségének megállapítását (3. pont).

1. A fellebbezésről

a) Az első jogalapról

37. Első jogalapjában a fellebbező azt sérelmezi, hogy a Törvényszék, miután megvizsgálta a vizsgálati eljárás lefolytatását, arra a következtetésre jutott, hogy a fellebbező által hivatkozott szabálytalanságok nem minősülnek a Charta 47. cikke és az EJEE 6. cikke szerinti eljárási jogai megsértésének, és ekképpen nem igazolják sem az EBB elnöke határozatának megsemmisítését, sem ez utóbbi intézmény szerződésen kívüli felelősségének megállapítását.

1) Az első jogalapnak a fellebbezőt megillető eljárási jogok terjedelmének téves meghatározásán alapuló első részéről

38. A fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy megsértette a Charta 47. cikkéből és az EJEE 6. cikkéből következő jogait, amikor a megtámadott ítélet 52. pontjában úgy ítélte meg, hogy a panaszos jogai a munkahelyi méltóságról szóló szabályzat szerinti szexuális zaklatás miatt folyamatban lévő vizsgálati eljárásban korlátozottabbak, mint amelyekkel a vizsgálati eljárás alá vont személy rendelkezik. Erre a téves előfeltevésre alapozva a Törvényszék a fellebbező szerint tévesen utasította el az általa hivatkozott eljárási jogsértéseket.

12 2002. április 23-i Campogrande kontra Bizottság ítélet (C-62/01 P, EU:C:2002:248, 43. pont).

13 A Bíróság eljárási szabályzata 113. cikkének (1) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a fellebbező fellebbezésében foglalt kérelmeknek a Törvényszék ítéletének egészben vagy részben történő hatályon kívül helyezésére kell irányulniuk, és adott esetben arra, hogy részben vagy egészben helyt adjanak az első fokon előterjesztett kérelmeknek, lásd: 2008. szeptember 9-i FIAMM és társai kontra Tanács és Bizottság ítélet (C-120/06 P és C-121/06 P, EU:C:2008:476, 205. pont).

39. Pontosabban a fellebbező először is azt állítja, hogy a Törvényszék nem tartotta tiszteletben a fegyveregyenlőség elvét, a kontradiktórius eljárás elvét, valamint a fellebbező védelemhez való jogát, amikor úgy ítélte meg, hogy jogszerű az, hogy a vizsgálóbizottság nem közölte vele a zaklatással vádolt személy, illetve a vizsgálat során meghallgatott személyek által tett nyilatkozatokat, amelyek a panasz elutasításáról szóló határozat alapjául szolgáltak.

40. Másodszor a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy elegendő az, hogy a vizsgálóbizottság a fellebbező által javasolt tizenegy tanúból csupán kettőt hallgatott meg, azzal az indokolással, hogy egyáltalán nem köteles az eljárás valamelyik fele által javasolt összes tanú kihallgatására.

41. Harmadszor a fellebbező azt rója fel a Törvényszéknek, hogy tévesen alkalmazta a jogot, amikor jogszerűnek ítélte meg azt a tényt, hogy a vizsgálóbizottság elutasította azokat az orvosi jelentéseket, amelyeket a fellebbező a panasza alátámasztása érdekében nyújtott be, abból az okból, hogy e jelentések a jogvita tárgyát képező cselekmények bekövetkezte után keletkeztek. Mivel a Törvényszék ekképpen korlátozta a fellebbező lehetőségét arra, hogy bizonyítékokat mutasson be, megsértette a fellebbező meghallgatáshoz és védelemhez való jogát.

42. A Törvényszék válasza a fellebbező által első fokon felhozott kifogásokra – amelyek azon alapulnak, hogy az EBB nem tartotta tiszteletben a jogait a vizsgálati eljárás során – a Közszolgálati Törvényszéknek[14] a Törvényszék[15] által megerősített ítélkezési gyakorlatán alapul, amelynek értelmében a lelki zaklatás miatt folytatott vizsgálati eljárás keretében a panaszos helyzete nem hasonlítható annak a személynek a helyzetéhez, aki ellen a panasz irányul, és hogy ennélfogva a panaszos nem hivatkozhat ugyanazon eljárási jogokra, mint a megvádolt személy.

43. Tekintettel arra, hogy ez az ítélkezési gyakorlat a tisztviselők személyzeti szabályzata által szabályozott ügyekkel összefüggésben alakult ki, először is emlékeztetni kell a személyzeti szabályzat szerinti segítségnyújtás iránti kérelem folytán meginduló eljárás, valamint a jelen esetben szóban forgó vizsgálati eljárás főbb jellemzőire (az i) pont). Ezt követően le fogom vonni a következtetéseket arra vonatkozóan, hogy milyen eljárási jogok illetik meg az ilyen eljárás keretében érintett különböző személyeket (az ii) pont). Végül meg fogom vizsgálni, hogy e követelményeket tiszteletben tartották-e a jelen esetben (a iii) pont).

i) A zaklatás miatti igazgatási vizsgálati eljárások az uniós intézményekben

44. Az uniós adminisztráció azon kötelezettsége, hogy fellépjen a személyi állomány olyan tagja támogatás érdekében, aki zaklatás vagy a megfélemlítés bármely egyéb formája áldozatának érzi magát, az említett adminisztráció segítségnyújtási kötelezettségéből fakad, amely – az uniós tisztviselők személyzeti szabályzata által szabályozott munkaviszonyok tekintetében – e szabályzat 24. cikkéből következik. Az e szabályzat szerinti segítségnyújtás iránti kérelem benyújtását követően igazgatási vizsgálatra kerül sor, amelynek célja a tényállás megállapítása, és az ügy ismeretében a megfelelő következtetések levonása. Ebből következik, hogy az igazgatási vizsgálat célja nem valamely magatartás

14 A Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra SEAE ítélete (F-34/15, EU:F:2015:153, 43. pont).

15 A Törvényszék 2015. szeptember 23-i Cerafogli kontra EKB ítélete (T-114/13 P, EU:T:2015:678, 40. pont).

szankcionálása, hanem mindenekelőtt annak megállapítása, hogy az adminisztrációnak fel kell-e lépnie a tisztviselő támogatása érdekében.[16] E célból elegendő, ha az állítások valóságtartalmának bizonyítását megkezdik, anélkül azonban, hogy megelőlegeznék egy esetlegesen ezt követően megindított fegyelmi eljárás eredményét.[17]

45. Hasonlóképpen az EBB munkahelyi méltóságról szóló szabályzata az EBB személyi állományra vonatkozó előírásai által szabályozott munkaviszonyokra vonatkozóan egy formális eljárásról rendelkeznek, amelynek keretében az állítólagos áldozatnak lehetősége van hivatalosan panaszt tenni, amely megindítja a vizsgálati eljárást. Meg kell azonban állapítani, hogy ezen eljárás különbözik attól a vizsgálati eljárástól, amelyet a személyzeti szabályzat szerinti segítségnyújtás iránti kérelem folytán indítanak meg.[18] A jelen ügyben szóban forgó eljárás ugyanis az eljárás kimeneteleként nem csupán a panasz elutasításáról vagy a zaklatással vádolt személy elleni fegyelmi eljárás megindításáról rendelkezik, hanem ilyen eljárás megindítását helyezi kilátásba az állítólagos áldozat ellen is, ha a panasza alaptalannak vagy rosszhiszeműnek bizonyul. Ez az eljárás e tekintetben tehát messzebb megy, mint a személyzeti szabályzat szerinti segítségnyújtás iránti kérelem folytán indult eljárás.

ii) Az érintettek eljárási jogairól a zaklatás miatt folyó vizsgálati eljárásban

46. A Törvényszéknek nemrég alkalma volt arra, hogy emlékeztessen azokra az összefüggésekre, amelyek között a jelen indítvány 42. pontjában említett, a személyzeti szabályzat szerinti segítségnyújtás iránti kérelmekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat kialakult, és alkalma volt pontosítani annak terjedelmét.[19]

47. E pontosításokból következően a Törvényszék ítélkezési gyakorlata nem arra irányul, hogy a zaklatás miatti vizsgálati eljárás panaszosának eljárási jogait mint olyanokat korlátozza, sem arra, hogy *a priori* kevésbé kedvező helyzetet biztosítson neki, mint a vizsgálati eljárás alá vont személynek, azaz a feltételezett zaklatónak.[20] Inkább arról van szó, hogy különbséget kell tenni egyfelől a személyzeti szabályzat szerinti segítségnyújtás iránti kérelem által megindított igazgatási vizsgálati eljárás, és másfelől az adott esetben az előbbit követően meginduló fegyelmi eljárás között.[21] A Törvényszék szerint míg az adminisztratív eljárásban főszabály szerint a Charta 41. cikkéből következő jogok alkalmazandók, a tulajdonképpeni védelemhez való jogok csupán a fegyelmi eljárás szakaszában kerülnek alkalmazásra.[22]

48. A Törvényszék kétségkívül elismeri, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az uniós jog alapelvei közé tartozik a védelemhez való jog minden olyan eljárásban történő tiszteletben tartása, amely valamely személlyel szemben indult, és e személyre nézve hátrányos intézkedéshez vezethet, és ezt a jogot még a szóban forgó eljárásra vonatkozó szabályozás teljes hiánya esetén is biztosítani

16 Lásd: a Közszolgálati Törvényszék 2012. május 16-i Skareby kontra Bizottság ítélete (F-42/10, EU:F:2012:64, 46. pont); 2013. október 23-i BQ kontra Számvevőszék ítélete (F-39/12, EU:F:2013:158, 72. pont); 2014. július 10-i CG kontra EBB ítélete (F-103/11, EU:F:2014:185, 148. pont); a Törvényszék 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélete (T-218/17, EU:T:2018:393, 68., 71–72. pont). Ez a fellépés öltheti fegyelmi eljárás formáját a feltételezett zaklatóval szemben, vagy akár távoltartási intézkedés formáját is, lásd a Közszolgálati Törvényszék 2008. december 9-i Q kontra Bizottság ítéletét (F-52/05, EU:F:2008:161, 207–213. pont).

17 Lásd: a Közszolgálati Törvényszék 2015. december 16-i De Loecker kontra SEAE ítélete (F-34/15, EU:F:2015:153, 41. pont).

18 A Törvényszék nemrég hangsúlyozta a különbséget a terminológia tekintetében, azaz az Európai Központi Bank (EKB) személyi állományra vonatkozó előírásai (amely e pontban hasonlít az EBB személyi állományra vonatkozó előírásaira) szerinti „panasz” és a személyzeti szabályzat szerinti „segítségnyújtás iránti kérelem” között a 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítéletében (T-218/17, EU:T:2018:393, 77. és 78. pont).

19 Lásd: 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet (T-218/17, EU:T:2018:393).

20 Lásd: 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet (T-218/17, EU:T:2018:393, 69. és 70. pont).

21 Lásd: 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet (T-218/17, EU:T:2018:393, 71. és 72. pont).

22 A fegyelmi eljárás és a büntetőeljárás közötti hasonlóságokat kifejtette Roemer főtanácsnok a Van Eick kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványában (35/67, nem tették közzé, EU:C:1968:32, 510. o.), valamint Alber főtanácsnok a Tzoanos kontra Bizottság ügyre vonatkozó indítványában (C-191/98 P, EU:C:1999:127, 27. pont).

kell.[23] Azonban, tekintettel arra, hogy a segítségnyújtás iránti kérelmet benyújtó személy szerepe lényegében abból áll, hogy együttműködik a vizsgálat megfelelő lefolytatásában a tényállás megállapítása érdekében, a Törvényszék arra a következtetésre jut, hogy ezt az eljárást nem lehet úgy tekinteni, mint amelyet e személy ellen indítottak.[24] Viszont a Törvényszék elismeri, hogy a zaklatással vádolt személy számára az eljárás elejétől kezdve lehetővé kell tenni, hogy megvédje magát az ellene megfogalmazott vádakkal szemben.[25] Tehát a vizsgálati eljárás keretében betöltött eltérő szerepeik miatt ítélte meg úgy a Törvényszék több ítéletében, hogy az érintett személyek eljárási jogai különböznek.

49. E tekintetben meg kell mindazonáltal állapítani, hogy mindenesetre a Charta 41. cikke minden igazgatási eljárásra alkalmazandó, függetlenül annak akkuzatórius vagy inkvizitórius jellegétől, és biztosítja többek között minden személy meghallgatáshoz való jogát, mielőtt rá nézve hátrányos intézkedést fogadnának el. Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy a kontradiktórius eljárás elve ugyanúgy minden eljárásra vonatkozik, amely olyan határozathoz vezethet, amely érzékenyen érinti valamely személy érdekeit.[26] Ennélfogva nem kell véglegesen eldönteni azt a kérdést, hogy az igazgatási vizsgálati eljárás – akár a személyzeti szabályzat vonatkozik rá, akár az EBB munkahelyi méltóságról szóló szabályzata –a Charta 47. és 48. cikkének hatálya alá tartozik-e.[27]

50. Noha kétségtelenül igaz, hogy a zaklatással vádolt személy esetében az eljárás kezdetétől fennáll a Charta 41. cikkének (2) bekezdése szerinti hátrányos intézkedés – azaz, hogy helyt adnak a segítségnyújtás iránti kérelemnek – elfogadásának kockázata, azt is meg kell jegyezni, hogy a vizsgálati eljárás ugyanúgy hátrányosan érintheti azt a személyt is, aki ezt a kérelmet benyújtotta. Többek között ez a helyzet áll fenn, amikor az eljárás során kitűnik, hogy a segítségnyújtás iránti kérelmet el fogják utasítani.[28] Ebből következően, ahogyan a zaklatással vádolt személy számára lehetővé kell tenni, hogy megvédje magát az ellene megfogalmazott vádakkal szemben, ami igazolja, hogy az eljárás keretében – adott esetben többször is – meghallgathatják, a panaszost ugyanígy meg kell hallgatni azon indokok kapcsán, amelyekre az adminisztráció adott esetben hivatkozni szándékozik a panaszos kérelme elutasításának alapjaként.[29] Végül mindez elismerésre került a Törvényszék ítélkezési gyakorlatában is.[30]

23 2006. november 9-i Bizottság kontra De Bry ítélet (C-344/05 P, EU:C:2006:710, 37. pont); 2016. június 14-i Marchiani kontra Parlament ítélet (C-566/14 P, EU:C:2016:437, 51. pont). A kirendelést megszüntető határozatot nem lehet olyan eljárásnak tekinteni, mint amelyet ezen ítélkezési gyakorlat értelmében az érintett személy ellen indítottak, lásd: 2004. április 29-i Parlament kontra Reynolds ítélet (C-111/02 P, EU:C:2004:265, 57. pont). A fegyelmi eljárást viszont úgy kell tekinteni, mint amelyet ezen ítélkezési gyakorlat értelmében az érintett személy ellen indítottak, amely igazolja a tisztviselők személyzeti szabályzatának IX. mellékletében meghatározott védelemhez való jogok alkalmazhatóságát.

24 A Törvényszék 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélete (T-218/17, EU:T:2018:393, 66. pont), amely átveszi a Közszolgálti Törvényszék által az alábbi ítéletekben elfogadott megoldást: 2012. május 16-i Skareby kontra Bizottság ítélet (F-42/10, EU:F:2012:64, 46–48. pont); 2015. október 6-i CH kontra Parlement ítélet (F-132/14, EU:F:2015:115, 57. pont); 2013. október 23-i BQ kontra Számvevőszék ítélet (F-39/12, EU:F:2013:158, 72. pont).

25 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet (T-218/17, EU:T:2018:393, 69. pont).

26 Lásd: 2009. december 2-i Bizottság kontra Írország és társai ítélet (C-89/08 P, EU:C:2009:742, 50. pont); 2010. március 9-i ERG és társai ítélet (C-379/08 és C-380/08, EU:C:2010:127, 54. pont), valamint közszolgálat tárgyában: 1982. október 6-i Alvarez kontra Parlament ítélet (206/81, EU:C:1982:333, 6. pont); 1983. november 17-i Tréfois kontra Bíróság ítélet (290/82, EU:C:1983:334, 19. pont). Konkrétabban a zaklatás miatti panasz elutasítását illetően lásd: a Törvényszék 2015. szeptember 23-i Cerafogli kontra EKB ítélete (T-114/13 P, EU:T:2015:678, 35. és 41. pont).

27 Mivel a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy megsértette a meghallgatáshoz való jogát, valamint a kontradiktórius eljárás elvét, amelyek a Charta 41. cikkében is szereplő elvek, a jelen jogvita megoldása szempontjából nem releváns, hogy ezen elveket alakilag a Charta 47. cikkéhez, valamint az EJEE 6. cikkéhez köti.

28 A Törvényszék 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélete (T-218/17, EU:T:2018:393, 73. pont).

29 Lásd ebben az értelemben: 2006. november 9-i Bizottság kontra De Bry ítélet (C-344/05 P, EU:C:2006:710, 37. és 38. pont).

30 1996. október 24-i Bizottság kontra Lisrestal és társai ítélet (C-32/95 P, EU:C:1996:402, 21. pont); 2013. október 22-i Sabou ítélet (C-276/12, EU:C:2013:678, 38. pont); 2016. június 14-i Marchiani kontra Parlament ítélet (C-566/14 P, EU:C:2016:437, 51. pont), valamint a Törvényszék 2015. szeptember 23-i Cerafogli kontra EKB ítélete (T-114/13 P, EU:T:2015:678, 34. pont); 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélete (T-218/17, EU:T:2018:393, 69. és 74. pont).

51. Mivel az adminisztrációnak lehetővé kell tennie minden érintett személy számára, hogy hasznosan kifejtse[31] álláspontját, ez szerintem magában foglalja, hogy a panaszosnak lehetővé kell tenni, hogy minden olyan bizonyítékot vitasson, amelyre a hatáskörrel rendelkező hatóság az elutasításról szóló határozatot alapítani szándékozik, akár tanúk által tett vagy más forrásokból származó nyilatkozatokról legyen szó, és ezzel összefüggésben a panaszos minden bizonyító erővel bíró elemet be kell, hogy nyújthasson. Amint az a Törvényszék e tekintetben fennálló ítélkezési gyakorlatából kitűnik, többek között nem állapítható meg, hogy kizárólag az eredeti panasz vagy a későbbi észrevételek figyelembevétele már elegendő annak a következtetésnek a levonásához, hogy a panaszos meghallgatáshoz való jogát tiszteletben tartották. Többek között szükségesnek bizonyulhat lehetőséget adni a panaszosnak arra, hogy észrevételeket tegyen a vizsgálati jelentés tervezetéről.[32]

52. A zaklatás miatti bármely igazgatási vizsgálatra érvényes e megfontolások *a fortiori* érvényesek az EBB belső szabályzata alapján indított vizsgálati eljárásra, mivel e szabályzat valóban rendelkezik arról a lehetőségről, hogy többféle, a panaszost a Charta 41. cikkének (2) bekezdése értelmében véve hátrányosan érintő határozatot hozzanak, köztük a személyes felelősségre vonását.

iii) A fellebbező eljárási jogairól a jelen ügyben

– A fellebbező azon jogáról, hogy a vizsgálati eljárás alá vont személy és a tanúk nyilatkozataival kapcsolatban meghallgassák

53. A fentiekből következik, hogy legkésőbb onnantól kezdve, hogy nyilvánvalóvá válik, hogy a panaszt el fogják utasítani, a panaszosnak a Charta 41. cikke értelmében ugyanazokkal az eljárási jogokkal kell rendelkeznie, mint amelyekkel a zaklatással vádolt személy rendelkezik.[33] A panaszos – ugyanúgy, mint a zaklatással vádolt személy – ennélfogva követelheti, hogy adott esetben többször is meghallgassák az őt érintő tényekről, többek között akkor, ha a hatáskörrel rendelkező hatóság értékelést végez a magatartásáról.

54. Következésképpen, és ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 52. pontjában kimondott, a vizsgálati eljárás keretében a panaszos helyzete – az eset körülményeitől függően – teljes mértékben összehasonlítható a zaklatással vádolt személy helyzetével. Azonban a Törvényszék úgy ítélte, hogy a vizsgálóbizottság nem járt el jogszerűtlenül, amikor megtagadta a zaklatással vádolt személy, valamint a tanúk nyilatkozatai tartalmának fellebbezővel való közlését annak érdekében, hogy ez utóbbi észrevételeket tehessen. E tekintetben a Törvényszék többek között arra a tényre hivatkozott, hogy a munkahelyi méltóságról szóló szabályzat nem rendelkezik arról, hogy a zaklatással vádolt személy nyilatkozatait közölni kellene a panaszossal.[34] Márpedig a munkahelyi méltóságról szóló szabályzat nem térhet el a jelen indítvány 48. pontjában említett uniós jogi elvektől. Így ítélkezve a Törvényszék tehát tévesen értelmezte a fellebbező vizsgálati eljárás keretében történő meghallgatáshoz való jogának tartalmát, valamint a kontradiktórius eljárás elvét.

31 A Törvényszék 2005. december 8-i Reynolds kontra Parlament ítélete (T-237/00, EU:T:2005:437, 101. pont); 2005. március 8-i Vlachaki kontra Bizottság ítélete (T-277/03, EU:T:2005:83, 64. pont); valamint a Bíróság 2017. december 20-i Prequ'Italia ítélete (C-276/16, EU:C:2017:1010, 46. pont). Az álláspont hasznos kifejtéséhez való jog terjedelméről lásd: Poiares Maduro főtanácsnok Bizottság kontra De Bry ügyre vonatkozó indítványa (C-344/05 P, EU:C:2006:483, 44. és azt követő pontok).

32 Amint azt megkövetelte a Törvényszék a 2015. szeptember 23-i Cerafogli kontra EKB ítéletében (T-114/13 P, EU:T:2015:678, 50. pont) és a Közszolgálati Törvényszék a 2013. október 23-i BQ kontra Számvevőszék ítéletében (F-39/12, EU:F:2013:158, 73. és 74. pont). A Törvényszék a 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítéletében (T-218/17, EU:T:2018:393) még azt a tényt is elégtelennek ítélte, hogy az adminisztráció meghallgatta a fellebbezőt a kérelem elutasítását igazoló indokokról, anélkül hogy hozzáférést biztosított volna számára a tanácsadó bizottság jelentéséhez.

33 Lásd ebben az értelemben továbbá: 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélet (T-218/17, EU:T:2018:393, 69. pont).

34 Lásd a megtámadott ítélet 54. pontját.

55. Egyértelmű, hogy a Törvényszék nem vette figyelembe azt a tényt, hogy a panasz elutasítása önmagában a fellebbezőt érintő, hátrányos aktus, ebből következően szükséges lett volna a fellebbezővel közölni a tanúk és a zaklatással vádolt személy nyilatkozatait, amelyekre az elnök a határozatát alapítani szándékozott. A figyelembevétel ilyen hiánya annál is inkább meglepő, mivel a Törvényszék már többször hangsúlyozta, hogy az, ha az adminisztráció esetlegesen elismeri a zaklatás fennállását, már önmagában kedvező hatással járhat a zaklatást elszenvedő személy felépülésére irányuló terápiás eljárásra, amely folytán az adminisztrációnak megfelelő módon meg kell hallgatnia az érintett személyt a panasza elutasítása előtt.[35] Ez még inkább érvényes a fellebbező helyzetére, amelyben a panasz elutasítását ráadásul olyan ajánlások követték, amelyek felrótták neki, hogy ő maga állt a megállapított problémák hátterében, mivel nem volt pozitív a hozzáállása.

56. E tekintetben kitűnik a megtámadott ítélet 48., 49., valamint 69–71. pontjából, hogy a Törvényszék elismerte, hogy a zaklatással vádolt személynek és a tanúknak a fellebbező szakmai teljesítményére, (pszichológiai) egészségi állapotára és magánéleti problémáira vonatkozó nyilatkozatai döntő jelentőséggel bírtak, ami a fellebbező szavahihetőségének a csökkenéséhez vezetett, és végső soron ahhoz, hogy az EBB elnöke elutasította a panaszt. Márpedig, mivel a fellebbező a panasza benyújtásának és a meghallgatásának időpontjában természetesen nem ismerhette ezeket a bizonyítékokat, és mivel később sem ismerhette meg ezeket, nem állapítható meg, hogy a fellebbezőt megfelelően meghallgatták a panasza elutasítása előtt.

57. Ebből következik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor ilyen körülmények között nem ismerte el a fellebbező azon jogát, hogy megismerje a vizsgálati eljárás alá vont személy észrevételeit, valamint a tanúvallomások tartalmát, annak érdekében, hogy megtegye észrevételeit, vagy újabb bizonyítékokat nyújtson be az állításai alátámasztására. Ez még inkább érvényes, amennyiben a Törvényszék a megtámadott ítélet 48. pontjában megállapította, hogy a vizsgálat tárgya valójában megváltozott az eljárás során, mivel az EBB elnöke fegyelmi intézkedések elfogadását tervezte a fellebbező ellen, anélkül hogy meghallgatta volna őt az e változást igazoló tényekről.

58. Az a tény, hogy a fegyelmi eljárást végül nem indították meg, nem kérdőjelezi meg ezt a megállapítást. Ellentétben azzal, amit az EBB meghatalmazottja állított a tárgyaláson, a panasz elutasítása az, ami a Charta 41. cikke szerint hátrányosan érinti a fellebbezőt, és nem csupán egy későbbi fegyelmi eljárás megindítása.

59. Mindenesetre a Törvényszék olyan körülményt sem állapított meg, amely alapján el lehetne ismerni, hogy az EBB az eljárásával annak kockázatát igyekezett elkerülni, hogy a fellebbező befolyásolja a tanúkat, vagy hogy adott esetben más titoktartási okok igazolhatták volna, hogy korlátozzák hozzáférését a tanúk nyilatkozataihoz.[36] Egyébként pedig, ha ez lett volna a helyzet, elegendő lett volna kizárólag a tanúk nyilatkozatainak tartalmát közölni a fellebbezővel, vagy egy összefoglalót a vizsgálati jelentés érdekében figyelembe vett aspektusokról, nem felfedve az e tanúvallomásokat tevő személyek kilétét.

60. A fentiekből következően azáltal, hogy ilyen körülmények között úgy ítélte meg, hogy a vizsgálóbizottságnak nem kellett közölnie a fellebbezővel a zaklatással vádolt személy és a tanúk azon nyilatkozatainak tartalmát, amelyekre a vizsgálóbizottság az ajánlásait alapítani szándékozott, a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot. Az első jogalap első része első kifogásának tehát helyt kell adni.

35 Lásd: a Közszolgálati Törvényszék 2013. október 23-i BQ kontra Számvevőszék ítélete (F-39/12, EU:F:2013:158, 72. pont); 2015. december 16-i De Loecker kontra SEAE ítélete (F-34/15, EU:F:2015:153, 43. pont); lásd immár: a Törvényszék 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélete is (T-218/17, EU:T:2018:393, 64. pont).

36 A Törvényszék 2015. szeptember 23-i Cerafogli kontra EKB ítélete (T-114/13 P, EU:T:2015:678, 45. pont). Ebben az ügyben azonban a fellebbezőnek volt hozzáférése a vizsgálóbizottság jelentéstervezetéhez, amely összefoglalta a tanúk nyilatkozatait.

– A fellebbező azon jogáról, hogy követelje a javasolt tanúk beidézését

61. A fellebbező azt is sérelmezi, hogy a Törvényszék ítélete értelmében az ő meghallgatáshoz való joga, valamint a kontradiktórius eljárás elve nem követeli meg az összes általa javasolt tanú beidézését.

62. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a Közszolgálati Törvényszéknek a megtámadott ítélet 55. pontjában idézett ítélkezési gyakorlata értelmében a vizsgálóbizottság a vizsgálat lefolytatásával kapcsolatos mérlegelési jogkörére tekintettel kétségkívül nem köteles beidézni a panaszos által javasolt összes tanút.[37] Mindazonáltal e mérlegelési jogkörnek korlátot szab a megfelelő ügyintézés elve és az érintetteknek a Charta 41. cikkében szereplő eljárási jogai is. Következésképpen a vizsgálóbizottság határozatai a vizsgálat lefolytatása tekintetében nincsenek eleve kivonva minden bírósági felülvizsgálat alól. Ekképpen a vizsgálóbizottság többek között nem mellőzheti indokolás és igazolás nélkül a javasolt tanúk kihallgatását, hanem gondoskodnia kell arról, hogy a feleket méltányos módon meghallgassák, hogy biztosítsa a meghallgatáshoz való jogukat.

63. Ebből a szempontból a Közszolgálati Törvényszék elismerte, hogy igazolt volt, hogy nem idéztek be további tanúkat egy olyan ügyben, amelyben a vizsgálóbizottság már beidézett tizenöt tanút az érintett által javasolt tizennyolcból, valamint húsz másikat.[38] Ebből következően nincs arra vonatkozó kötelezettség, hogy a valamelyik fél által javasolt összes tanút beidézzék, ha a vizsgálóbizottság úgy ítéli meg, hogy kellőképpen tisztázta a tényállást, és ha az érintetteket már megfelelő módon meghallgatták. Hasonlóképpen egy másik ügyben a Közszolgálati Törvényszék arra a tényre hivatkozott, hogy a vizsgáló az ügy iratai között elegendő bizonyítékkal rendelkezett ahhoz, hogy az előbbi meg tudja erősíteni e vizsgáló azon döntését, hogy csupán tizenkét tanút idéz be a fellebbező által javasolt ötvenkettőből.[39]

64. Azonban a megtámadott ítéletben a Törvényszék nem vizsgálta azt a kérdést, hogy a bizottság elegendő információval rendelkezett-e már, vagy hogy a fellebbezőt már megfelelő módon meghallgatták-e. Éppen ellenkezőleg, kitűnik a fellebbezési kérelemből, egyfelől, hogy a fellebbező által javasolt tanúknak csupán egy kisebb részét idézték be, másfelől, hogy erről a fellebbezőt nem is értesítették. A Törvényszék azáltal, hogy ilyen körülmények között annak megállapítására szorítkozott, hogy a vizsgálóbizottság egyáltalán nem volt köteles beidézni a fellebbező összes tanúját, tévesen alkalmazta tehát a jogot.

65. Ebből következően az első jogalap első része második kifogásának szintén helyt kell adni.

– Az orvosi igazolások elutasításáról

66. A Törvényszék a megtámadott ítélet 58. pontjában úgy ítélte meg, hogy az EBB jogosan utasíthatta el a fellebbező által a zaklatást megvalósító cselekmények fennállásának bizonyítékaiként bemutatott orvosi igazolásokat, tekintettel arra, hogy az azokat kiállító személyek nem voltak jelen az állítólagos szóban forgó cselekményeknél.

67. Ebben az összefüggésben meg kell állapítani, hogy az ilyen orvosi igazolások – tartalmuk és kiállításuk időpontjának függvényében – minden bizonnyal felvilágosítást nyújthatnak a zaklatás állítólagos áldozata által elszenvedett kár fennállásával, illetve jellegével kapcsolatban. Ezt egyébiránt a Törvényszék a megtámadott ítélet 58. pontjában elismerte. Ellenben az orvosi igazolás nem bírhat ugyanakkora bizonyító erővel, mint az olyan személy közvetlen tanúvallomása, aki jelen volt a szóban forgó cselekménynél. Tekintve azonban, hogy a vizsgálat tárgya a panaszos által sérelmezett pontos

37 A Közszolgálati Törvényszék 2012. december 13-i Donati kontra EKB ítélete (F-63/09, EU:F:2012:193, 187. pont); 2014. július 10-i CG kontra EBB ítélete (F-103/11, EU:F:2014:185, 157. pont); lásd immár: a Törvényszék 2018. június 29-i HF kontra Parlament ítélete is (T-218/17, EU:T:2018:393, 97–101. pont).

38 A Közszolgálati Törvényszék 2012. december 13-i Donati kontra EKB ítélete (F-63/09, EU:F:2012:193, 187. pont).

39 A Közszolgálati Törvényszék 2013. július 11-i Tzirani kontra Bizottság ítélete (F-46/11, EU:F:2013:115, 125. pont).

cselekmények valóságának megállapítása, valamint ezek értékelése a szexuális zaklatás meghatározásának fényében, a Törvényszék ekképpen jogosan ítélte úgy, hogy a fellebbező által benyújtott orvosi igazolásokat nem lehet felhasználni ezen események bekövetkeztének meghatározásához. [40]

iv) Közbenső következtetés

68. A fentiekből következően a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy azok a jogok, amelyekre a fellebbező a vizsgálat keretében hivatkozhatott kevésbé kiterjedtek, mint amelyekkel a zaklatással vádolt személy rendelkezett, és hogy ennélfogva a fellebbezőnek nem volt joga ahhoz, hogy közöljék vele ez utóbbi személy, valamint a tanúk nyilatkozatainak tartalmát, illetve hogy e tárgyban észrevételeket tegyen, vagy hogy további tanúk beidézését kérje, mivel mindez szükséges lett volna a meghallgatáshoz való jogának tiszteletben tartásához.

2) Az első jogalapnak azon alapuló második részéről, hogy a vizsgálati eljárást szabályozó határidők megsértésének nem voltak következményei

69. Az első jogalap második részének tárgya a Törvényszék értékelése a munkahelyi méltóságról szóló szabályzatban meghatározott bizonyos határidők megsértésének következményeire vonatkozóan. A Törvényszék a megtámadott ítélet 47–49. pontjában úgy ítélte meg, hogy noha az említett határidőket túllépték, semmilyen jogsértés nem állapítható meg az EBB részéről, mivel a meghallgatásra való idézés, valamint a határozat észszerű határidőben érkezett a fellebbezőhöz, és az EBB gondosan járt el. A fellebbező ellenben azon a véleményen van, hogy a Törvényszéknek úgy kellett volna ítélnie, hogy a szóban forgó határidők szigorúan kötelező jellegűek.

70. Mindenekelőtt meg kell állapítani, hogy a munkahelyi méltóságról szóló szabályzat az EBB belső szabályzataként kötelező jogi erővel bír, amelyet végső soron a Törvényszék a megtámadott ítélet 33. pontjában elismert. [41] Következésképpen, és ellentétben azzal, amit a Törvényszék mindazonáltal úgy tűnik, hogy állít a megtámadott ítélet 47. pontjában, nem lehet megállapítani, hogy az e szabályzat által meghatározott határidők csupán a megfelelő ügyintézés keretében előírt tájékoztató jellegű célkitűzések, amelyek az eljárás észszerű időben való lefolytatásához hivatottak hozzájárulni. [42]

71. Mindazonáltal az állandó ítélkezési gyakorlatból következően még a kötelező erejű határidő megsértése sem igazolja önmagában minden esetben a szóban forgó eljárás végén meghozott aktus megsemmisítését. [43] Ilyen körülmények között a Törvényszék a megtámadott ítélet 47. pontjában jogosan indult ki abból az előfeltevésből, hogy valamely határidő megsértésének következményeit csupán az ügy különös körülményeinek függvényében lehet értékelni.

72. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a munkahelyi méltóságról szóló szabályzat a vizsgálati eljárás különböző szakaszaiban nagyon rövid – néha összesen öt munkanapot kitevő – határidőket szab meg. Figyelembe véve, hogy a vizsgálat feltehetőleg súlyos következményekkel járhat az egységen belüli kapcsolatokra, illetve figyelembe véve a panaszos kényes helyzetét, valamint a zaklatással vádolt személy azon érdekét, hogy az ellene felhozott minden vád vonatkozásában a lehető leggyorsabban

40 Követve ezt a logikát a Bíróság helyben hagyott egy olyan ítéletet, amelyben a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy igazolt az, ha valamely vizsgálóbizottság nem idéz be olyan tanúkat, akik sem teljes mértékben, sem részlegesen nem voltak jelen a szóban forgó eseménynél, lásd: 1997. október 16-i Dimitriadis kontra Számvevőszék végzés (C-140/96 P, EU:C:1997:493, 38. pont).

41 Lásd továbbá: 2014. november 11-i De Nicola kontra EBB ítélet (F-52/11, EU:F:2014:243, 143. pont).

42 Lásd ebben az értelemben: 2005. május 10-i Piro kontra Bizottság ítélet (T-193/03, EU:T:2005:164, 78. pont).

43 2010. május 20-i Gogos kontra Bizottság ítélet (C-583/08 P, EU:C:2010:287, 56. pont).

tisztázhassa magát, e határidők célja, hogy megelőzzék a bizonytalan helyzet bármely meghosszabbodását. Ebből következően a vizsgálati eljárást szabályozó határidők célja nem korlátozódik ezen eljárás időbeli kereteinek meghatározására, hanem az ténylegesen az érintett személyek érdekeinek védelmére irányul.

73. E cél azonban nem igazolja a határidőn túl hozott határozat megsemmisítését. Éppen ellenkezőleg, a határozat csupán azon okból történő megsemmisítése, hogy azt határidőn túl hozták, pontosan azzal járna, hogy fenntartanák azt a bizonytalan helyzetet, amelyet a határidőkkel el kívánnak kerülni.

74. Mindenesetre az állandó ítélkezési gyakorlatból az is következik, hogy valamely határidő megsértése kártérítésre adhat jogot. Ebben az összefüggésben az uniós bíróságnak a szóban forgó helyzet átfogó értékelését kell elvégeznie annak meghatározása érdekében, hogy az eljárás hossza észszerűtlen volt-e.[44] A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy amikor a Törvényszék azt vizsgálta, hogy a szóban forgó körülményeket figyelembe véve a meghallgatásra való beidézésre és az EBB elnöke határozatának közlésére észszerű határidőben került-e sor, helyesen alkalmazta ezt az ítélkezési gyakorlatot. A Törvényszék többek között figyelembe vette egyfelől a vizsgálat megindítására nyitva álló határidőt illetően azt a tényt, hogy a fellebbezőt több alkalommal tájékoztatták a panasza aktuális állásáról (a megtámadott ítélet 36. pontja), és másfelől az elnök határozatának közlésére nyitva álló határidőt illetően azt, hogy a vizsgálat tárgya az eljárás folyamán megváltozott, ami további információk beszerzését tette szükségessé (a megtámadott ítélet 48. és 49. pontja).

75. E megállapításokon túlmenően a Törvényszék azon következtetése, amely szerint a panasz 2015. május 20-i benyújtása és az elnök 2015. október 16-i határozata között eltelt idő nem volt észszerűtlenül hosszú, a tényállás önálló mérlegelésére vonatkozó hatáskörébe tartozik. Következésképpen ezt a következtetést már nem lehet kétségbe vonni a fellebbezés szakaszában.

76. Ebből következően a fellebbező azon érvét, amely szerint a vizsgálati eljárásban meghatározott határidők megsértése az EBB elnöke határozatának megsemmisítéséhez, és ezen intézmény szerződésen kívüli felelősségének megállapításához kellett volna, hogy vezessen, el kell utasítani.

b) A második és a harmadik, azon alapuló jogalapról, hogy a vizsgálóbizottság jelentésében szereplő egyes bizonyítékok jogszerűségére vonatkozó értékelés téves volt a Charta 7. cikkének és az EJEE 8. cikkének fényében

77. Második és harmadik jogalapjában a fellebbező lényegében azt rója fel a Törvényszéknek, hogy nem ítélte jogellenesnek azt a tényt, hogy az EBB elnöke a határozatát e tekintetben nem képzett személyek tanúvallomására alapozta, akik úgy írták le a fellebbezőt, mint egy pszichológiai problémákkal küzdő személyt, aki rosszul élte meg a volt élettársával való szakítást, amelynek folytán sokat fogyott, továbbá mint aki nehezen fogad el bármely kritikát, és manipulatív karaktere van, valamint hogy e határozat arra enged következtetni, hogy a fellebbező panaszát az állítólagosan elszenvedett szexuális zaklatás helyett más okok vezérelték.

78. Ebben az összefüggésben a fellebbező indokolási hibát is felró a Törvényszéknek, amennyiben ez utóbbi önmagának mondott ellent, amikor úgy ítélte meg a megtámadott ítélet 76. pontjában, hogy noha e bizonyítékok említése „mind felesleges, mind sajnálatos” volt, nem minősül az EBB-nek felróható jogsértésnek.

44 Az észszerű jelleget minden egyes esetben az ügy körülményeinek figyelembevételével kell értékelni, lásd: 2002. október 15-i Limburgse Vinyl Maatschappij és társai kontra Bizottság ítélet (C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P–C-252/99 P és C-254/99 P, EU:C:2002:582, 229–235. pont); 2013. február 28-i Réexamen Arango Jaramillo és társai kontra EBB ítélet (C-334/12 RX-II, EU:C:2013:134, 28. és 29. pont).

79. A fellebbező érveinek elutasítása érdekében a Törvényszék a megtámadott ítélet 71. pontjában arra a tényre hivatkozott, hogy a vizsgálóbizottság, valamint az elnök maga nem azonosult a fellebbező magánéletére, illetve pszichológiai egészségére vonatkozó nyilatkozatokkal, hanem csupán a tanúk e tárgyban tett nyilatkozatainak megismétlésére szorítkoztak. A Törvényszék úgy tűnik, hogy ebből arra a következtetésre jut, hogy e kijelentések nem tudhatók be az EBB-nek.

80. Mindazonáltal a megtámadott ítélet 71., valamint 81. pontjában a Törvényszék hangsúlyozta, hogy a vizsgálóbizottság valójában igenis ugyanezen nyilatkozatokra alapozta a panasz elutasítására irányuló ajánlása igazolását. Ebben az összefüggésben meg kell jegyezni, hogy ez az ajánlás jobban megkérdőjelezte a fellebbezőnek mint személynek a szavahihetőségét, mint az állításai hitelességét. Ekképpen a vizsgálóbizottság a fellebbező személyiségének – állítólagosan a tanúk által bizonyított – értékelését a panasz elutasításának az alapjává tette. Márpedig nem elfogadható, hogy a vizsgálóbizottság, majd ezt követően az EBB elnöke a fellebbezőt hátrányosan érintő határozatukat egy olyan értékelésre alapozzák, amelyet nem vállalnak fel. Ugyanis pontosan az a vizsgálóbizottság feladata, hogy megállapítsa a végleges határozatot igazoló tényállást. A tárgyalás során e tekintetben pontosításra került, hogy nem feladata az EBB elnökének, hogy további ténybeli ellenőrzéseket végezzen. Ilyen körülmények között a Törvényszéknek arra a következtetésre kellett volna jutnia, hogy a vizsgálóbizottság jelentésében a fellebbező személyiségére és magatartására vonatkozóan szereplő észrevételek betudhatók az EBB-nek. *A contrario*, ha a Törvényszék arra a következtetésre jutott volna, hogy a vizsgálóbizottság csupán megismételte a tanúvallomásokban szereplő értékeléseket, de nem azonosult azokkal, akkor azt a következtetést kellett volna levonnia, hogy hiányzik az indokolás az elnök határozatából, amely semmi másra nem alapult, mint a vizsgálóbizottság jelentésére és az abban megismételt tanúvallomásokra. Ekképpen téves jogalkalmazáson alapul a Törvényszék által arra vonatkozóan elfogadott indokolás, hogy a tanúk nyilatkozataiban szereplő értékelések betudhatók-e az EBB-nek.

81. Ezenfelül a Törvényszék elutasította a fellebbező annak bizonyítására irányuló érveit, hogy megsértették a Charta 7. cikkét, úgy érvelve a megtámadott ítélet 74. és 75. pontjában, hogy a vizsgálóbizottság jelentését, valamint az EBB elnökének határozatát nem hozták nyilvánosságra, és hogy az említett jelentésben elfogadott bizonyítékok végül semmilyen – többek között fegyelmi – következménnyel sem jártak a fellebbező szakmai helyzetére.

82. Ami e két érv közül az utóbbit illeti, az a tény, hogy a fellebbező magatartásának és személyiségének értékelése nem járt fegyelmi következménnyel, nem releváns annak a kérdésnek a vizsgálatakor, hogy az ekképpen tett nyilatkozatok a Charta 7. cikke, illetve az EJEE 8. cikke megsértésének minősülnek-e.

83. Ennélfogva meg kell határozni, hogy a Törvényszék jogosan ítélte-e úgy, hogy a Charta 7. cikkének megsértését ki lehet zárni, mivel a jelentést csupán a zaklatással vádolt személlyel és az EBB elnökével közölték.

84. E tekintetben mindenekelőtt meg kell jegyezni, hogy a Közszolgálati Törvényszék valamely, lelki zaklatással kapcsolatos vizsgálatra vonatkozó ítéletében úgy ítélte meg, hogy olyan információk felfedése, amelyek a felperessel kapcsolatban negatív híreket kelthetnek, árthatnak hírnevének és hitelességének, még ha kizárólag a zaklatással vádolt személyeknek is történik e felfedés, elegendő a kártérítésre jogot keletkeztető jogsértés megállapításához. [45]

85. Viszont egy olyan ügyben, amely tárgya az volt, hogy a Bizottság bántó megjegyzések kíséretében utasított el valamely előléptetés iránti pályázatot, a Bíróság figyelembe vette azt a súlyosító tényezőt is, hogy a szóban forgó dokumentumot az egész egységen belül nyilvánosságra hozták. [46]

45 A Közszolgálati Törvényszék nem kifejezetten a Charta 7. cikkének megsértése szemszögéből vizsgálta ezt a jogsértést, de elismerte, hogy az nem vagyoni kárt okozott a felperesnek, lásd: 2014. július 10-i CG kontra EBB ítélet (F-103/11, EU:F:2014:185, 151. pont).

46 Lásd: 1990. február 7-i Culin kontra Bizottság ítélet (C-343/87, EU:C:1990:49, 27–29. pont).

86. Az Emberi Jogok Európai Bíróságának (a továbbiakban: EJEB) ítélkezési gyakorlata szerint az a kérdés, hogy a bántónak, vagy az érintett személyt hiteltelenné tevő jellegűnek ítélt megjegyzést nyilvánosságra hozták-e, egyértelműen figyelembe vehető az EJEE 8. cikke szerinti magánélet tiszteletben tartásához való jog megsértésének megállapításához, amely jog nemcsak a személy jóhírnevének, hanem becsületének tiszteletben tartását is magában foglalja.[47] Ezenkívül az EJEB többször is úgy ítélte, hogy a pszichológiai integritás szintén beletartozik az EJEE 8. cikkében szereplő magánélet tiszteletben tartásához való jogba.[48] Azonban az EJEE 8. cikke megsértésének megállapítása érdekében ezen túlmenően mind a nyilatkozat súlyosságát,[49] mind annak célját,[50] valamint az esetleges igazolásokat is figyelembe kell venni. Ebből következően az EJEE 8. cikkének megsértését nem lehet kizárólag annak a kérdésnek a vizsgálatával értékelni, hogy a kijelentéseket nyilvánosságra hozták-e.

87. Azonban a Törvényszék nem bocsátkozott a megjegyzések súlyosságának és azoknak a fellebbező pszichológiai integritására gyakorolt hatásának értékelésébe, miként azt a fellebbező az orvosi igazolások segítségével bizonyítani próbálta. Azt sem vizsgálta, hogy a nyilatkozatok hasznosan és objektív módon hozzájárulhattak-e annak értékeléséhez, hogy a panasz rosszhiszemű volt-e, vagy sem. Végül, ami az esetleges igazolást illeti, a Törvényszéknek meg kellett volna vizsgálnia azt a kérdést, hogy a fellebbező magánéletének aspektusaira irányuló vizsgálat és azoknak a vizsgálóbizottság jelentésében való említése, valamint az EBB elnökének határozata releváns volt-e, figyelembe véve a vizsgálat tárgyát, amely a zaklatással vádolt személy által elkövetett cselekmények valóságának megállapítása volt.

88. E megfontolások összességéből következően a Törvényszék azon érvelése, amely szerint a Charta 7. cikkének és az EJEE 8. cikkének megsértését ki lehet zárni kizárólag amiatt, hogy a fellebbező személyiségére és magatartására vonatkozó észrevételek nem jártak fegyelmi következményekkel, valamint, hogy a jelentést nem hozták nyilvánosságra az egységén belül, téves jogalkalmazáson alapul.

2. Az első jogalap első része, valamint a második jogalap megalapozottságának következményeiről

89. Az első jogalapnak a fellebbezőt megillető eljárási jogok terjedelmére vonatkozó első részének a megalapozottsága önmagában igazolttá teszi a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését. A Törvényszék ugyanis arra a téves előfeltevésre alapozva utasította el a fellebbezőnek a vizsgálati eljárás lefolytatásával kapcsolatos jogsértések bizonyítására irányuló érveit, hogy a fellebbezőnek biztosítandó eljárási jogok főszabály szerint korlátozottabbak, mint a zaklatással vádolt személy eljárási jogai. Mivel a megsemmisítés iránti kérelem, valamint a kártérítés iránti kérelem elutasítása teljes mértékben azon alapult, hogy ezen eljárás egyáltalán nem jogsértő, a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni.

90. Ennélfogva már nem kell azt a kérdést megvizsgálni, hogy a második jogalap – amely a Törvényszéknek a Charta 7. cikke megsértésének értékelése keretében történt téves jogalkalmazására vonatkozott – megalapozottsága szintén igazolttá teszi-e a megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését. A megtámadott ítélet hatályon kívül helyezését követően e megfontolások mindazonáltal relevánsak maradnak az első fokon benyújtott kártérítés iránti kérelem értékeléséhez.

47 EJEB, 2004. június 29., Chauvy és társai kontra Franciaország ítélet (CE:ECHR:2004:0629JUD006491501, 70. §); 2007. november 15., Pfeifer kontra Ausztria ítélet (CE:ECHR:2007:1115JUD001255603, 35. §).

48 EJEB, 2009. április 9., A. kontra Norvégia ítélet (CE:ECHR:2009:0409JUD002807006, 64. §).

49 A nyilatkozatnak olyan jellegűnek kell lennie, amely káros hatással van az érintett személy magánéletére, lásd: EJEB, 2009. április 9., A. kontra Norvégia ítélet (CE:ECHR:2009:0409JUD002807006, 64. §); 2014. július 10., Axel Springer AG kontra Németország ítélet (CE:ECHR:2012:0207JUD003995408, 83. §); 2015. július 16., Delphi AS kontra Észtország ítélet (CE:ECHR:2015:0616JUD006456909, 137. §).

50 Az EJEB 2007. október 4-i, Sanchez Cardenas kontra Norvégia ítéletében (CE:ECHR:2007:1004JUD001214803, 37. §) figyelembe vette, hogy a szóban forgó nyilatkozat, amelyet az adott ügyben valamely bíróság tett az ítélet keretében, nem volt releváns a jogvita megoldása céljából.

3. A Törvényszékhez benyújtott keresetről

91. A Bíróság alapokmánya 61. cikke első bekezdésének megfelelően a Törvényszék határozatának hatályon kívül helyezése esetén az ügyet maga a Bíróság is érdemben eldöntheti, amennyiben a per állása megengedi.

92. Jelen esetben ez a helyzet az EBB elnöke határozatának a fellebbező által első fokon kért megsemmisítését illetően, mivel a fellebbező eljárási jogai terjedelmének helyes értelmezése esetén a Törvényszéknek meg kellett volna semmisítenie az EBB elnökének határozatát.

93. Kétségtelen, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az eljárási jogok – különösen a meghallgatáshoz való jog – megsértése csak abban az esetben igazolja a valamely eljárás végén hozott határozat megsemmisítését, ha e szabálytalanság hiányában az eljárás eltérő eredményre vezethetett volna.[51] Különösen nem ez a helyzet, ha az adminisztrációnak egyáltalán nincs diszkrecionális jogköre az eljárás végén meghozandó határozat vonatkozásában.

94. Márpedig a jelen esetben nem lehet kizárni, hogy az EBB elnökének a határozata más lett volna, ha a fellebbezőnek joga lett volna vitatni a zaklatással vádolt személy és a tanúk nyilatkozatait, vagy újabb bizonyítékokat benyújtani a panasza alátámasztása érdekében. Ez annál is inkább így van, mivel a vizsgálat tárgya megváltozott a panasz fellebbező által történt benyújtásának időpontjához képest, és az immár a fellebbező magatartására és személyiségére összpontosított, amely aspektusok vonatkozásában a fellebbezőnek még nem volt alkalma észrevételeket tenni.

95. Ennélfogva helyt kell adni az első fokon benyújtott megsemmisítés iránti kérelemnek, és meg kell semmisíteni az EBB elnökének a fellebbező panaszát elutasító határozatát. Végezetül, ha a Bíróság követi ezt a javaslatot, és megsemmisíti a határozatot, az EBB-nek kell majd elfogadnia az e megsemmisítés végrehajtásából következő megfelelő intézkedéseket.

96. Azonban a per állása a kártérítés iránti kérelem vonatkozásában nem engedi meg, hogy arról a Bíróság maga döntsön.[52]

97. Ugyanis a második jogalap keretében tett megfontolásokból következik,[53] hogy a Törvényszéknek újra kell értékelnie a Charta 7. cikkének megsértésére alapozott érvet, figyelembe véve többek között a vizsgálóbizottság jelentésében szereplő megjegyzések súlyosságát és célját, valamint esetleges igazoltságukat. Ezenfelül a Törvényszék még nem vizsgálta meg azt a kérdést, hogy az EBB szerződésen kívüli kártérítési felelősségének megállapítása igazolt lehet-e a fellebbező által állítólagosan elszenvedett kárra, illetve annak a hivatkozott jogsértésekkel való összefüggésére tekintettel.

98. Ebből következően az ügyet vissza kell utalni a Törvényszék elé, hogy a kártérítés iránti kérelemről döntsön.

C. A költségekről

99. Mivel az ügyet a Bíróság visszautalta a Törvényszék elé, az eljárás költségeiről jelenleg nem kell határozni.

51 Lásd ebben az értelemben: 1990. február 14-i Franciaország kontra Bizottság ítélet (C-301/87, EU:C:1990:67, 31. pont); 2009. október 1-jei Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware kontra Tanács ítélet (C-141/08 P, EU:C:2009:598, 94. pont); 2012. szeptember 6-i Storck kontra OHIM ítélet (C-96/11 P, nem tették közzé, EU:C:2012:537, 80. pont); 2013. szeptember 10-i G. és R. ítélet (C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, 38. pont); 2014. július 3-i Kamino International Logistics és Datema Hellmann Worldwide Logistics ítélet (C-129/13 és C-130/13, EU:C:2014:2041, 79. pont).

52 A Bíróság azon lehetőségére vonatkozóan, hogy a jogvita bizonyos részeit érdemben eldöntse, és hogy a további részeket visszautalja a Törvényszékhez, lásd: 1998. május 14-i Tanács kontra de Nil és Impens ítélet (C-259/96 P, EU:C:1998:224).

53 Lásd: jelen indítvány 83. és azt követő pontjai.

VI. Végkövetkeztetés

100. Az előző megállapításokra tekintettel azt javasolom, hogy a Bíróság a következőképpen határozzon:

1) A Bíróság az Európai Unió Törvényszékének (hatodik tanács) 2017. július 13-i OZ kontra EBB ítéletét (T-607/16) hatályon kívül helyezi.

2) A Bíróság megsemmisíti az EBB elnökének 2015. október 16-i azon határozatát, amely elutasítja a fellebbező szexuális zaklatás miatti, az EBB „munkahelyi méltóságról szóló szabályzata” alapján tett panaszát.

3) A Bíróság az ügyet visszautalja a Törvényszék elé, hogy az döntsön a kártérítés iránti kérelemről.

4) A Bíróság a költségekről jelenleg nem határoz.